

insan eliyle kıyamet

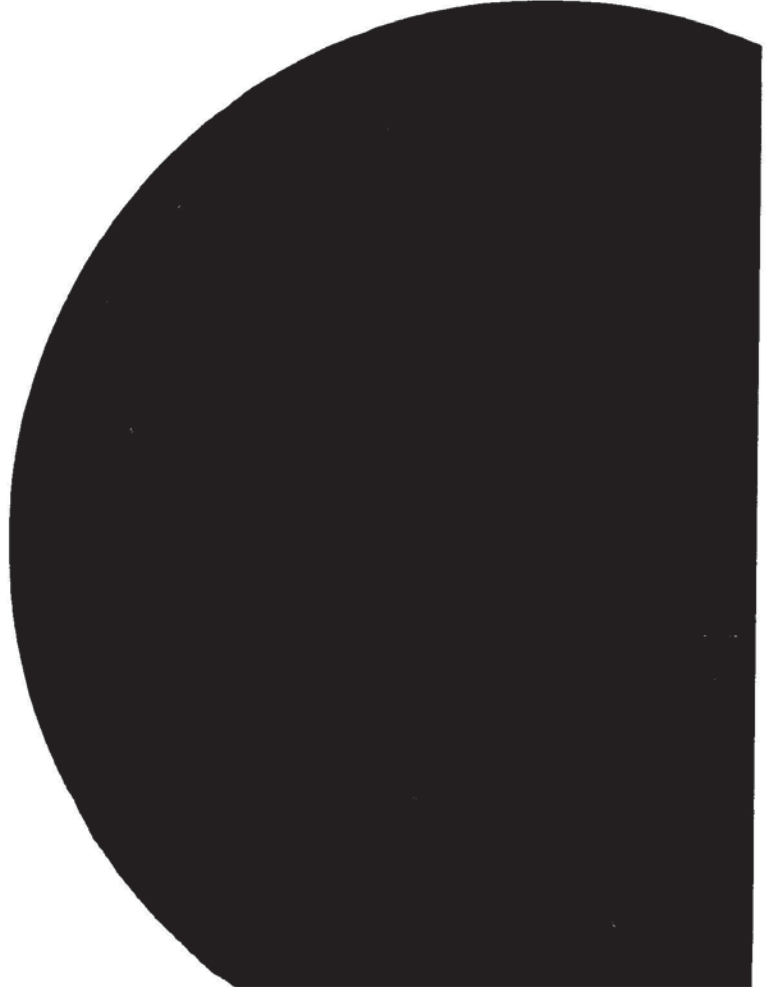
Kemal ÖZER

Sağlık ve Gıda Güvenliği Hareketi Başkanı, Gazeteci

Bundan bin yıl öncesine gidelim, yani Ortaçağ'a. Daha somut olarak Bağdat'ın, Şam'ın, Kahire'nin, Kurtuba'nın o günkü halini düşleyelim. İlk gördüğümüz şey, bugünle dünün birden yer değiştirmiş olacağı.

Bir yer değiştirmede iki dönem arasındaki farklar ilk bakışta her şeyi kapsar gibi gözükebilir. Oysa bu yer değiştirmenin göz ardı edilemez farklılıkları var. Çağdaşları Çin, Hint, İran ve Bizans'la mukayese edilemeyecek kadar bireysel yaşayan, bilgiden uzak ve kendi halinde bir toplum, adeta İslam'ın yeniden üflediği ruhla şaha kalkmış ve bir asır gibi bir sürede çağdaşlarının katbekat ötesine geçmiş, özellikle sıfırın keşfi sonrasında hem bilimde hem de sanatta şaheserler meydana getirmişti. Bugünün Avrupa medeniyetinden en bariz farkı da, yaptığı hiçbir faaliyeti insanlara, hayvanlara ve de bitkilere, daha geniş anlamıyla çevreye zarar verici değildi.

Bu toplumun İslam'dan aldığı ilhamla geliştirdiği hiçbir teknoloji, yaptığı hiçbir faaliyet, ürettiği hiçbir zenginlik, çevreyi düşman olarak görmemiş, bilakis çevrenin daha sağlıklı bir yaşam sürmesine hatta gelişmesine tarifsiz katkılar sunmuştu.

Kendini teknolojinin yegâne mucidi ve sahibi gören bugünün Avrupa'sı, yükseliş dönemini geride bırakmış, artık hızla gerilemekte. Özellikle Osmanlı'nın gerileme dönemi sonrası girdiği buhrandan çıkamamış, ayrıca 20. asırda meydana gelmiş ileri teknoloji sonrasında, siyasetin yanı sıra bilim ve teknoloji açısından da önemli ölçüde a'rafta kalan toplumlar, yaşadıkları travmayı henüz atlatabilmiş değiller. Oysa bu toplumların İnternet, cep telefonları ve uydu haberleşmelerini azami ölçüde kullanan gençlerinin, dengeleri değiştireceği aşikâr. Yine bu gençler sayesinde yaşanan 'Arap Baharı,' dengeleri daha şimdiden sarsmış durumda. Batı toplumları, tıpkı Tunus ve Mısır'da yaşanan devrimi anlamakta zorlandıkları gibi, bu değişimi kavramakta da güçlük çekiyorlar.

Kendini dünyanın efendisi sayan Avrupa, bir şeye sahip olmak için güç kullanmaktan hiç çekinmedi. Bu nedenle de kendi topraklarında bile yüzyıl süren savaşlar yaptı. Batı, insanla yaptığı bu savaşı, son iki yüzyılda öylesine genişletti ki, evrende ne varsa hepsiyle savaşır hâle geldi. Batının savaş açmadığı tek şey, yaratıcı idi ki; sonunda bizzat O'na da savaş açtı ve 'Tanrıyı yendim! Tanrı öldü!' bile dedi.

Burada önemli olan güç dengeleri kadar, bu değişimin sonrasında İslam toplumlarının, Avrupa'nın düştüğü hataya düşüp düşmeyeceği. Bugünün İKÖ üyelerinin yönetimlerine bakarak, bu konuda bir kanaat getirmek bizi yalnızca götürebilir. Bu toplumların batıyla iki asırdır süren derin ilişkisi, İslam'ın bu insanlara üflediği ruhun tüm kazanımlarını tümüyle söküp atmış ise, güç dengelerinin değişmesi, -amaçsız- servetin ve bilginin yer değiştirmesinden öte bir anlam taşımaz.

Kendini dünyanın efendisi sayan Avrupa, bir şeye sahip olmak için güç kullanmaktan hiç çekinmedi. Bu nedenle de kendi topraklarında bile yüzyıl süren savaşlar yaptı. Batı, insanla yaptığı bu savaşı, son iki yüzyılda öylesine genişletti ki, evrende ne varsa hepsiyle savaşır hâle geldi. Batının savaş açmadığı tek şey, yaratıcı idi ki; sonunda bizzat O'na da savaş açtı ve 'Tanrıyı yendim! Tanrı öldü!' bile dedi.

Oysa ölen 'Tanrı' değil, Avrupa'nın kendisiydi. Savaştığı şey ise yaşamına kaynaklık eden çevreydi.

Şeytanla işbirliği yapan bu kültür, bütün insanlığa 'anı yaşa' masını telkin edip, hazcı bir toplum inşa etti. Çevre denildiğinde, anı yaşayan insanların aklına, yalnızca çöp tenekeleri veya yaşadığı mekânın çevresi geliyor. Hâlbuki 'çevre', evrenin tümüdür. Evren, çevre olarak görülmediğinden en yakın korunur uzağın önemi ortadan kalkar.

Sıradan bir örnekle konuyu izah etmeye çalışalım. Bunun için, iki adet elma edinelim. Biri sapa sağlam, diğesinde ise bir kurt elmanın içine doğru bir delik açmış olsun. Sağlam olan elmaya bir çivi vs. batırılır. İki elmayı da bir kenara kaldıralım. Birkaç gün sonra bu iki elmayı bir laboratuvarda analiz ettirelim. Bize verecekleri sonuç; kurtlu elmada fermantasyon yani çürüme olmadığı ve tüketilmesinde bir beis bulunmadığı, buna karşın çivi batırıp çektiğimiz elmanın ise bozulması nedeniyle yenilmemesi gerektiği şeklinde olacak. Elmaya giren kurt çürümeye neden olmazken, insanın lekelediği elmanın bozulması, dünya ve çevreyi anlamamız açısından son derece önemli.

Bir çiftçinin tarlasına atacağı bir torba endüstriyel yani kimyasal gübre ve ilaç, belki türünde bir nebze verimlilik sağlayacak. Bu verimlilik bir birim olsun. Oysa bu kimyasal gübre ile büyüyen gıdayı tüketen insan zarar görecektir. İster yağmur, isterse sulamayla bu gübre toprağa karışacak ve toprağın yapısı bozulacak. Bu işlemin neticesi olarak bu kimyasallar yeraltı sularına karışacak ve bu suyu tüketen insan ve hayvan türlerinde ölümcül hastalıklar meydana getirecek. Bir birim sözde kâr elde etmek için bu kimyasalı kullanan çiftçinin kendi çocuğu da kaçınılmaz olarak hastalanacak. Kısa vadede kazançlı olan bu çiftçi tüm varlığını harcarsa, ne o sağlığı geri getirebilir, ne toprağı eski haline döndürebilir, ne de suyu arındırabilir. Bunu başardığını düşünsek bile harcadığı maddi miktar, elde ettiği maddi kazancın onlarca kat fazlası olacak. Maddi zararı karşıladığını düşünsek bile manevi kaybını geriye getirebilir mi?

Kullandığı bir böcek öldürücü, o an tırtılları uzaklaştırmış hatta yok etmiş olsun. Oysa sonuç bu kadar basit değil. Ya da artı ürün, eksi tırtıl hiç değil. Sonuç doğru okunduğunda; eksi tırtıl, artı, yeni ve daha güçlü böcekler, yeni sağlık sorunları ve zincirleme çevre felaketleri. Gelecek yıl daha güçlü veya daha fazla ilaç, daha fazla tedavi gideri, daha fazla büyümüş manevi sorunlar.

Toplumlarını verimlilik artışı masalıyla aldatan batının, -aslında- yaptığı, yaşamla savaşmak. Bu savaş sürecinde tohumları hibritleştirerek mülkiyetine geçirir. Daha özet ifadeyle, yaşamı kendi kontrolü altına almış olur. Biraz daha açmak gerekirse; uranyumu yüzde 20 oranında zenginleştirip elde ettiği atom bombası veya eş değer bir bomba, Hiroşima ve Nagazaki'de görüldüğü gibi sadece dünyanın küçük bir alanını etkileyecek ve atıldığı çevrede yaşamı yok edecek. Fakat genetik yapısını değiştirerek hibritleştirdiği, ardından da mülkiyetine geçirdiği tohumlar ve bu tohumlara eklediği diğer tarım kimyasalları, tüketen her canlı için bir atom bombası niteliğinde. Ülkenize atılan bir atom bombasının parası muhtemelen düşmanınızca temin edilmekteyken, fiziksel ve biyolojik açlığınızı gidermesi için satın aldığınız gıda bombasının tüm bedelini siz ödüyorsunuz.

Allah c.c., arzı, onun içindekileri ve hatta bizi, bize emanet etti. Aşırılıkları, taşkınlıkları olsa da, insan hiçbir dönemde emanete bu denli ihanet etmemiştir. İnsan, hiçbir dönemde kendine ve çevresine bu kadar zarar vermemiştir. Dedemiz, biraz daha öte götürsek büyük dedemizin babasından sapa sağlam aldığı bu emaneti, çocuklarına sapa sağlam teslim etmişti. Peki, şimdi biz bu emaneti 21. asrın nesline sapa sağlam teslim edebilecek miyiz? Hz Âdem a.s.'dan bu yana koruya geldiğimiz tohumları, yeni nesle tabii haliyle aktarabilecek miyiz? Şimdi harekete geçemediğimiz takdirde, bunun mümkün olamayacağı ortada. Altını, üstünü, denizlerini, okyanuslarını hatta gökyüzünün derinliklerini bile kirleten bu insan, laboratuvarında tüm canlıların fitratıyla oynuyor, genetik yapısını değiştiriyor. Tabiatı alıp, laboratuvara götürerek toprakla irtibatını kestiği bitkiler dolayısıyla hayvanlar elinden alınan insan, daha kaç gün yaşayabilir?

Bugün mono kültür denilen vahşi transgenik endüstriyel tarım ve tarım kimyasallarının sadece arı neslini yok etmesi demek, 'insan eliyle kıyamet' demek... Arıların beslenme biçimi değiştiği için, asli fonksiyonlarını icra edememesi veya toptan yok edilmesi, muazzam bir nizam olan tabiatın geri dönülmez bir biçimde imhası demektir. Çünkü arılar, bitkiler arasında tozlaşmayı, dolayısıyla döllenmeyi meydana getirerek, tabiattaki canlılığın devamını sağlarlar. Genetik tohumların ekilmesi ve tarım kimyasallarının sorumsuzca kullanılması yüzünden her yıl arıların milyarlarcasını kovandan ilk çıkışında kaybediyoruz.

Büyüyen bu felaketin oluşturacağı korkunç tehlikeyi görmek için, illa arif olmak mı gerek?

Kur'an-ı Kerim'de örneklenen geçmiş kavimlerin helâk ediliş biçimlerini düşündüğümüzde, bu helâklerin semavi bir emir/işlem olduğunu görürüz. Bugün yaklaşan hatta yaşanan kıyamet/helâk ise insanın kendi eliyle... Çok 'akıllı' olan günümüz insanları, bunu görmüyorlar mı? Bu görünen son, bu olayın aktif failerini de yok etmeyecek mi?

Bu soruların içine şeytan faktörünü dâhil ettiğimizde ve 'Tanrı öldü! Yeni Tanrı benim!' çılgınlığının sarhoşluğunu yaşayan insanın bunu görmesi pek mümkün olabilir mi? Ne acıdır ki bu kıyametin faileri, yakınlardıkları tabiat kıyameti öncesinde, özellikle de Mars'ta keşfettiklerine inandıkları yeni yaşam alanlarının kendilerini beklediğine inanıyorlar.

Toplumlarını verimlilik artışı masalıyla aldatan batının, -aslında- yaptığı, yaşamla savaşmak. Bu savaş sürecinde tohumları hibritleştirerek mülkiyetine geçirir. Daha özet ifadeyle, yaşamı kendi kontrolü altına almış olur.

Son bir asrını sömürgeci ve tiranlarla mücadeleyle geçiren gerçek medeni insan, gölgesiyle mücadele etmekten ve hayaletle savaşmaktan vazgeçerek, gerçek düşmanı anlayıp, onunla mücadele ettiği zaman, bu kıyameti durdurabilir. Bunun için yapması gereken beş görev sayabiliriz: 1) Arzı tüketmekten vazgeçip, kendi talebini oluşturması. 2) Gıdasını ilaç, ilacını gıda olacak hâle getirmesi. 3) Kılıcı artık elinden bırakması. 4) Haşerat diye bir varlığın olmadığını farkına varıp, yaşamı/canlıları özgür bırakması.* 5) Kendisinin çevrenin bir parçası olduğunu görmesi.■

* O mücadele etmese, tabiattaki muazzam denge, kendi iç mücadelesini gerektiği gibi yapar.